

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Szerda

2. szám.

Pest, január 3. 1849.

Nem kell tabliré politika.

Lapunkra előfizetheti Folyó év január 1-től Budapesten házhozhordva félévre 5 ft, postán borítékban hatszor küldve 6 fpp.

Helyben egyedül a kiadóhivatalban fizetheti elő, vidéken minden posta hivatalnál.

Hónapos előfizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr pp. fiztetik.

Örömhír.

A ma délután hallatszott ágyuzásnak bekövetkezett üdvös eredménye, az ellenség seregünk balszárnya által Tétény s Martonvásár közt tetemesen megveretett, holtaival telve a csatater, s a zsoldos csorda esze nélkül fut menedéket keresendő a 6-ik számú hős huszáraink folyvást üldözik.

Pest, január 3.

— Bém tábornok, a szabadság veterán bajnoka hadi tudományának Erdély visszafoglalása körül oly jeleket adja, mellynek párját nem egy könnyen olvassuk hazánk újabbkori történeteiben. — Kolosvár visszafoglalása több volt, mint büvészet. — a városiak alig vették észre mást, minthogy Kolosvár Bém hatalmában, s a rablók seregének nagy része lefegyverezve, több tisztek ágyukból sem érkeztek kiugrani, s szerencsés volt, ki még fegyverét is hátrahagyva, szabadulással menthette gyáva életét.

— Általános hír. Bonaparte Lajosnak elnökké történt megválasztása, ki megpenészedni a harcias nevet bizonyosan nem engedi, s Franciaország erejét alighanem érezteti az osztrák önkényel is, — s mint némely kereskedők beszélnek, a Rajnamelléki tartományok visszafoglalása végett a német szövetségnek hadat izent. — Nem legroszabb viz lenne kedves hazánk malmára.

— Ez okból, de még azért is, mivel a népgyilkos hazánk ellen indítván seregét, a birodalmi városból nagy részt kitakarodtak fegyveresei a Bécsiek ujjal teljes erővel kitortek, Windischgrätz serege visszavonulni kénytelen, s a ma

délután hallott ágyudörgések azt látszanak igazolni, mikép bajnokaink a császári bérések utócsapatainak, egy isten hírével mondtak.

— Hogy a dolog így történt, mutatja azon körülmény, melly szerint az ágyu dörgés kevés ideig tartott világos tanuságául, seregünk kétségtelen győzelmének, melly a hideg által elesigázott ellen tábort, ugyan csak hamar tova ugratták. —

— Ma két falragaszon ismét örvendetes híreknek jöttünk tudomására.

Az egyikből ezen czim alatt: Ne csüggedj magyar! Csányi László fő k. biztos láttatása s Bittó Bálint biztos aláírásával Lipót várban lévő seregünk győzelméről értesülünk, kik az ellencsapatját megsemmisíték. 1 ágyúját s több embereiket részint elfogván, részint leöldös-vén. —

Trencsiben Vógel serege — mellyben Simonies katonái is voltak — vitézeink által bekerítettvén, megsemmisítetett.

— A másik placat Csányi László aláírásával bizonyossá tesz arról, hogy Perczel vesztesége nem oly tetemes, s az ellenség kétség kívül még többet veszített: miután seregeink után nyomulni mai napig sem merészelt. K.

Pest, január 3.

Kormányunktól még sem volt lovagias, hazánk fővárosát még a vész bekövetkezte előtt elhagyni.

E politikája minden tekintetben hibás, s ha a nép erélye s lelkesedése nem határtalan, s nem hisz önmagában elég erőt szabadsága s függetlensége kivívására, a morális hatás, melly a honvédelmi bizottmány eltávoztából származhatik, kiszámíthatlan.

Igaz, nem lett volna nyünk szerint, ha Windischgrätz főembereinket valamikép a fővárosban szorítná meg, hogy abból többé menekülniök lehetlenné válnék.

De igen messze vagyunk még, s voltunk folyó év első napján is oly veszélytől, hogy illyesmitől még tartani is lehetne, — s erősen hisszük, mikép a levégsőbb körülmények bekövetkeztével is nyílt volna ut szabadulásokra.

Az illy ütközet előtti retiradából nem nagy dicsőség háranlik, kivált azokra, kiknek tetteiben, mint tükörben, szereti nézni nemzetünk a hazaszetetett.

Nem üdvös lett volna, ha a honvédelmi bizottmány bájos-ékes-szólásról s lelkesítő beszéd-ről híres tagjai, népfelkelést rendeztek, s oly sereget állítanak az austriai zsoldosok ellen, melly

azt minden oldalról körül fogják, úgy semmisítse meg, hogy hirmondó se maradjon, ki a 19. század Cleopatrájának elbeszélhesse, a magyarok istene bosszújának rettenetességét.

Reményünk nagyszerűségét nem kevésbé ingatá meg ugyan kormányunk céliránytalan hirtelenkedése, de Budapest bevételének teljes bizonyossággal megjósolt ideje elmulván, — kezdtük átlátni kishitűségünket, s pirultunk, hogy bizalmunkat Görgei Arthur ügyességében, seregünk vitézségében csak egy félnapra is csökkenni engedték. — K.

Pest, január 3.

Több táborunk helyzetét közelebből ösmerő tekintélyes férfiak hitelesen állítják, hogy Görgei vezérlete alatt levő seregünknek jobb állása, biztos kinézése a győzelemre egyszer egyszer alig volt, mint épen most.

Ezt egyébiránt az iménti események is bőven igazolják.

Tegnapelőtt, a köztünk rothadt almaként fetengő feketesárgák, szájak szélét nyalogatták örömben, hogy valahára felviradt a nagy nap, vagy inkább korom sötéttséggel bevont éj, midőn ő császári kir. felségének vitéz serege, s ezen seregnek városokat leöldöztető vezére előtt meghajlanak Budapest falai s falai között tanyázó minden néven nevezendő lakosok.

Már ok elragadtatásokban eleve számíták, — hányat lövet föbe Windischgrätz? — s kiket fogat be okvetlen, szinből vagy valósággal?

Boldog mámorokban magokban érzék már azon nagyszerű jutalmat, mellyel halmozza őket az uralkodó kegye, hazaárulásaikért, kétszínű alattomoságaikért!?

Ámde a képzelt aranyhegyek eltűntek, harmadnapja már, s mind inkább tűnik reményök bájos csillaga.

Mi pedig üdvözljük a sorsot, melly alkalmat nyújtott kiösmerni többek szíve rejtőket, mellyet eddig ügyesen elsimitni igyekeztek. —

Más részről azt hisszük, mikép az egész nem volt más, mint tábornokunk által előlegesen készített nagyszerű ráijesztés, hogy megtudhassák, ki a legény a gáton, s kiben lehet bizni a vész perceiben. K.

Pest január 3.

Bár helyeselni nem tudjuk a nagy gyávaságot, örvendünk még is a képviselő ház eltávoztának.

De még inkább örvendünk azon okos rendeletnek, mely szerint minden képviselő Debreczenbe rukkolni köteles, ha csak halálra lenni nem akar.

Bizony pedig képviselőink közül kevés van, ki csak úgy könnyedén szeretne megszabadulni az élet terheitől, deákosabb életre a más világon sem tehetnének szert, hej pedig jó ám az a deák élet, kivált ha még leczkét sem kell tanulni, s bár késő megy, vagy elmarad sem büntetik carentiára.

Szó a mi szó, okos gondolat volt biz az, annak a képviselőháznak lábalóli eltétele, mert ha meg kell vallani az igazat, a képviselők nagyrésze eddigi működését egy czélszerű géppel is aligha nem lehetett volna kipótolni.

A kormány egy billentésére minden szavazásnál felállott volna annyi legény, hány szükséges a pluralitas kivitelére.

Hány határozatot tudnánk felmutatni, melylyek férfias elhatározásra nem, de egyedül a kormány kifolyására mutatnak.

S ismét hány határozat van olyan, melyet a kormány változtatva július 2-től december 29-ig öök is megváltoztattak.

E szerint bizony tanácsosabb volt biztos helyre tenni a képviselőházat, nehogy az erőszak rajtuk győzedelmeskedjék, s ágyúk golyóival kényszerítsenek az egy időre Budapesten győzedelmeskedő szuronyos kormány kívánatainak elfogadására. —

De mi több, Windischgräcznek csak ugy hatalmában állhatott, mint Napoleonnak a gyűlést kénye kedve szerint feloszlatni; — s az országgyűlési tagok javát kiszemelni, kiket es. kir. felségének a Magyarország iránti atyai indulata jeleül a kremsieri országgyűlésbe küldhetne.

Megmentett azonban a sors e gyászos következményektől, s nincs is rá kinézésünk, hogy vaha es. kir. felségének határtalan kegyelmébe részeltethessünk. K.

A főváros lakossa ihoz Mack tüzer- őrnagytól.

Derék polgártársaim egy része azon tévedésben látszik lenni, mintha az ellenség a lába elébe borulna s a város kulcsait alázatosan letevő küldöttség elfogadása után a város iránt kiméletet mutatna, ha azon rész azt hiszi, hej akkor—akkor borzasztó módon jégre van vezetve a keblében lappangó maroknyi gaz árulóktól!

Polgártársak! ti az ellenség szemében bélyegzetes halálra méltó bűnösök vagytok! ti elég vakmerők voltatok szabadság, egyenlőség, s testvériségről álmodozni, és azt világ szerte hirdetni! ti magasra lobogtattátok a humanitás s civilizáció üdvezítő zászlóját és azon zászló alatt Bécsnek is mertetek menni!

Nem azt mondja-e az ellenség, mikép ti Bécsset, Prágát, Milanót lázangásba hoztátok, a monarchia egységébe a zendülés szövetségét dobtátok, ti szemekben — az ő nézete szerint lázangók vagytok!

Esküdtök pedig az ellenség mindent rombolva követ kövön se hagyni, esküdtök nejeiteket gyermekeiteket halálnak szentelni, várostokat felgyújtani, vagyonotokat pedig szétadni.

Ellenségünk ugyan gyáva gyalázatos ellen, de szavának embere kell, hogy legyen, ha uralmát biztosítani akarja, és ti polgártársak, oh be Fab oskonnátok neki!

Rabnak lenni rettenetes gondolat.

Azért fel! fel barátim! kelljete fel vállat vállhoz vetve, nyujtsátok egymásnak a baráti kezét, legyen felejtve minden egyenlenség a polgár s polgár között. zárjátok be kereskedéseiteket és ki aztán várostok környékére! mutassátok matokat seregünk előtt és mondjátok ki egyenesen nyilvánosan, hogy biztok vitéz seregünkben és barátim — két hét alatt mentve vagytok!

Lám barátim a kecskeméti rónán áll egy magányos lak, és benne egy aggastyán számos utódjai val, egy rabló csorda kiirtására jó családnak. Én mint egyes utazó látom a családnak nyomorát, látom mint elnémultan kétségbe esik az ősz, mint utóljára kebléhez szoritja zsengebb gyermekeit az anya, de a zsenge csecsemő mosolyg. Az anyának sírása, a csecsemő mosolygása megtöri az utazónak szívét, és leborul az őszapa előtt; esküszik — esküszik, élethalálra védelmezni őt s családját! Polgárok! ti vagytok az ősz — a jámbor családapá — seregünk pedig a lelkesítő utazó. Vitéz seregünk élethalálra véd meg benneteket, ki hát —! mutassátok magatokat előtte!

De tegyétek azt meg, még ma, holnap talán már késő lehetne!

Éljen a szabadság, az egyenlőség és a testvériség!

Pest, január 3.

Lenne csak annyi erőm, mennyi nincs, majd megmutatnám herr von Windischgräcz, Schlik et comp az az, mit tesz Magyarországra haramiaként berohanni!

De bizom a magyarok istenébe, aligha szárazon elviszik irhájokat a monszeurok.

Nem olly csekélység egy népet békés nyugalmából felzaklatni, vagyonából kirabolni, falvait feldulni, s ezrek éltét áldozni az önkény biztosítására.

Holott a magyarnép soha még okot sem szolgáltatott a dynastiának bosszuállásra, szabadsága újabb biztosítása által csak azt akarta visszaszerezni, mit tőle az esküszegő osztrák fejedelmek hűtlenül elraboltak.

Ki hitta a dicső osztrák házat Magyarországon koronájára, beszéli a historia minden lapja, milly alávaló utakat fel nem használt a dölyfös ház, hogy uralmát a magyarnép nyakára tolhassa.

Mit nem ígért eleitől mostanáig, mivel nem biztatta a nemzetet? — de vajon teljesített-e csak egyet is fogadásai közül? —

Ha érdekei ugy kívánták nagy, fennen hirdette a törvények sérthetlenségét, — ellenkező esetben nem volt előtte olly szent, mit istentelen eselszövényeinek feláldozni nem iszonyodott.

A népek millióit ugy tekinté, mint a mezők

virágait, melyeket szabadon tiporhat le a természet szépségét kerülni nem tudó botor.

A vesztegetés legkedvesb mestersége volt, — mert tudta, mikép néhány gaz lekötelezésével ezeket tarthat elviselhetlen jarma alatt.

Az érdekek elkülönözését kiszámított terv szerint tudta foganatosítani, — mert tudta mikép ez által ellensége lévén a szegény a gazdagnak, a polgár a nemesnek, a földmivelő mindenkinek, — nyugben tartani a sokaságot nem nagy munkájába kerül.

Nem volt olly út bármilly gyalázatos, bármilly emberietlen, melyet fel nem használt hatalmas növelésére.

Érezték e ház álnokságait őseink, látták miként feni fogát édes hazánkra, s tudták, mikép ha e faj befészkelte magát e szép országba, nemzetünket végenyészettől csak a gondviselés védheti meg.

Ezért gyűltek össze őseink 1505-ben a Rákos mezején, hol egy szívvel lélekkel többi közt eképek rendelkeztek:

„És mivel hogy vannak szomszéd királyok és fejedelmek, a kik naponkint arra ásitozva vágyódnak, hogy ezt az országot maguknak eltulajdonítsák.

Hogyha ezek erre az országra vagy annak részeire és tagjaira fegyvert fogni, vagy reá ütni és azt s minket erővel is talán és fegyverrel a maguk igája alá hajtani igyekeznének; —

Azt ígértük, és arra reá esküdtünk, sőt mind magunknak mind örökösainknak, és utánunk következő maradéknak neveikben és személyeikben kézfogas által azt ígérjük, és esküszünk igaz keresztény hitünkre és becsületünkre, s emberiségünkre.

Hogy az ollyatén esetben senki a másikat soha el nem hagyja, hanem egyik a másikának, mint tőle telhetik mindenkor, és ugyan annak az idejében hiven segítségül lenni, sőt ha a szükség ugy hozandja magával, ez az egész ország fejekint felkelni, és az illetén ellenséggel szembe szállani, és édes hazánkért mind halálig harezolni, és verekedni kötelesek legyünk.

S mind addig ellene állni tartozzunk, miglen magunkat az ollyatén ellenségtől meg nem szabadítjuk, és ezt az országot annak üldözésétől és háborgatásától az istennek segítségével meg nem mentjük.

Igy gondolkoztak őseink ezelőtt negyedfél száz évvel, s mi gyávábbak legyünk náloknál?

Az elviselhetlen jármat, melyet századok óta hordozunk, s melly nyakunkra inkább súlyosbodik, tovább is türjük?

Hadjuk felmészároltatni véreinket, s áldozatul ejteni a honn jobbait, ? kik szabadságunk visszaszerzésére magokat a kétes jövőnek kitenni, elég nagylelkűek voltak!

Fegyverre hazafiak, ha nincs puska, kasza, ásó, fokos s egy durong sokat tesz az elszánt férfi kezében.

Népünk sokasága semmivé teszi, a dynastiának számos ugyan, de éppen ezért megszámlálható seregét!

K.

Pest január 3-án.

Üdv és szerenese a „Marezius Tizenötöké-
nek 1849-dik évben.

Három hónap óta nem találkoztam önnel, le-
vén azon idő alatt a „Vorpost“ philosophiájának
birka türelmü analisálója.

Itt az idő, hogy „Kristus urunknak áldott
születésén“ én is mondjak „toast“ot.

Az austriai rabló Schlik vak szeménél min-
denesetre világosabb, hogy ez új év nagyszerű
„tabula rasá“val viradt reánk.

És minő gyorsan fölgombáztak az új év mák-
virágai!

A fényes excellentiás s főtisztelendő deputa-
ció boldog új évet akart Windichsgräcznek ki-
válni. —

És a „tabula rasa“ nagy jelentőségű petytye-
ket kapott.

A vész közepette Isten működik.

Görgey Arthur tábornok ur devalválta, és tán
demouidirozta is a hetedhét országra szóló func-
tiót.

És Pestbuda népe — még is — remegni tud,
mint nyárfá levél, a szellő lengedezésére.

Nézzék önök Görgey tábornok ur Argusi sze-
méből a magyar független alkotmányos szabad-
ság szeplőtlen sugára terjed el e hazán.

Makk kezében pusztító menykövek villámla-
nak — a esicsóka fajzatu ostrák hohérinasok
zsoldos nyájára.

Briaraenti karok övedzik Pestbudát.

És Mátyás sásfészkét az ős Dudát, s az ifju
Pestet az osztrák népgyilkosoknak s a háromszáz
éves hazugságban elaszott habsburg-lotharingi
háznak megszeplősíteni nem szabad.

Ki az előzmények fölelemezése után is remeg,
— nagyobb bűnös a gyávánál.

Férfias elszántsággal illő bevárni az idő fej-
leményeit.

A pestbudai népnek az irtóztatóan kósza hi-
rek tömérdeksége miatt, valóságos Strucz gyom-
rának kell lenni.

Hiszen ha Windichsgräcznek Pestbuda elfog-
lalásáért régen fut a nyála, — az igaz. —

És hogy a hyéna habsburg-lotharingi ház
Pest-Budán talán vérbiróságot is állitna fel, az
az, absolutismusban megrühesedett jelleméről —
feltehető.

Ezen utópiai vágyak corollariuma pedig az:
hogy a magyar nemzetnek a szabadság élet-ha-
lálra kell küzdenie Pest-Buda alatt.

Senkit el ne rémitsen az, hogy az igazgatási
s végrehajtási hatalom székhelyét olly rögtönöz-
ve eltette láb alól.

Van nekünk a harezmezön egy honvédelmi
bizottmányunk, — mellybe minden jólelkű ma-
gyar törhetlen bizalmát s reményét elszánt aka-
rattal bekebelezheti.

E honvédelmi bizottmány egy személyben:
Görgey Arthur tábornok ur.

Azon eszély- s erélyesség, mellyel fővezérünk
kezdettől óta örködik Pestbuda fölött, s a magyar
független alkotmányos szabadság érdekében —
minden aggályt legyőz, s mindenkit biztosít a győ-
zelem megtestesülésétől.

Bizony bizony nagyszerű potya lett volna az
Ostrák absolutismusnak, az excellentias és főfő-

tisztelendő táblabirói deputatio fényes szónokla-
tai s meghunyászkodásainak eredménye.

De elszánt férfiú áll ügyünk élén, a magyar
szent akarat Leonidása.

Ha lefűrészeltük ezimerünkről a koronát s
alleluját mondtunk már felette, a kétségbeesett-
nek ne lamentáljanak újfent hosszánát.

Erély, kitartás, s türelem legbiztosb kulcsa
a győzelemnek.

Ki ideje korán elcsügged, azt a déli báb csar-
nokába kell utasítani.

Velünk van isten, és az igazság, s a magyar
nemzetnek ujévi ajándoka leend: a magyar köz-
társaságnak.

Ondi, hadfi.

Korpona völgye december.

Szerkesztő!

Vannak egyének, kik honunk jelen viszonya-
it ösmerve, elég vakmerők, az alsóbb rendű klé-
rust, máig is legezgetni, s egyedül a vörös övű
papokat rosz szellemmel megróvni, kiknek én ré-
szemről azomban mondhatom, hogy igen esekél ki-
kivétellel, nincs mibe válogatnunk.

Az egyik 19, a másik egy hián husz. Ugyan
kérem uraim, kik illy hiedelembé vagytok, mond-
játok csak meg, milly áldozatot hozott az a de-
rék alsórendű papság, a haza szentoltárára?

Nem kell e őket még mai nap is bottal ker-
getni a nép fölvilágosítására s lelkesítésére.

Falun elég időnk lévén, tetteiket figyelem-
mel kísélni, bizton mondhatjuk, mik intő plébá-
noságuk, roppant többsége, feketesárga Gimplik.

Illy kiseded gimplit (ki Istenemre mondom a
Seamoédák fajából származik, de kinek fekete
sárga lelke óriási nagysággal daczol) F. T. hely-
ségébe ösmerve, kérem kedves szerkesztő legyen
szíves, becses lapjába soraimnak helyt adni, s
őt a nagy közönség elébe bévezetni.

F. T. helységébe gyakorta lévén népgyűlésünk,
hol közönségesen ön becses lapját szoktam felol-
vasni, néhány nappal ezelőtt szinte ezzel foglal-
kozva, ön egyik lapjából, mellynek számára
azonban nem emlékszem, a harangok toronytoli
levétele ajálatát, s ügyukrai átalakítását olvasám
fel a nép előtt, igyekeztem őket felbuzdítani arra,
miképp mi különben is négy haranggal birván, az
egyik repett haragunkat a felhívás következté-
hen adnók át az áladalomnak, kitől a jelen rop-
pant költségei megkímélése tekintetéből (haran-
gunkat különben is jelenleg nélkülözhetvén) ho-
nunk békéje helyreálltával egyedül követelhet-
jük árának visszafizetését.

Eme indítványomat a jelen való nép nagy-
többsége pártolva, azt elfogadni magát kijelen-
tette, annál is inkább pedig, mert a netalán meg
nem eshető kármentesítés esetében, 100 pengő
forinttal jót állván, addig is magamrúlkötelezvént
adni ajálkoztam.

Igy törtévént a dolgok, a helybeli bíró, a je-
len nem volt polgártársakkal közleni akarva in-
dítványomat, másnapra ígérte a nép határozatát
velem közleni.

Azomban fájdalom, a fennevezett Gimpli, ő

szentsége, miként ő kegyelme néhány helybeli fa-
natisált anyókák által czimeztetik, s kis ember-
ke plébánosunk fülébe jövént tervem a néppel tar-
tott 3 napi conferentia után gyűlést hirdetvén,
szinte esekélyeségemet is meghivatni méltóztatott.

Indítványomat tehát egész kiterjedésében, az
összes népelőtt ugyan e gyűlésbe nyitván, mire
a házi gazda, s illetőleg bíró szót emelve, a 3
napi folytonos fanatizálás által neki tüzesedve,
ugyan derekasan oda mondta a magáét.

Mászoros fejből körül belül, a következő pró-
fétai eszme kerekedett, ki, mit szóval nyilváni-
tott.

Mi F. T. tisztos polgártársai, tekintvén azt,
miként ivadékaink, harangunk eltékozlása által
halóföldünkbe is átkoznának, elhatároztuk az in-
dítványt el nem fogadni.

Ő szentsége pedig Bíró uram szavait rögtön
fölfogva, ördögi szónoklatával a néppel elhitetni
szemtelenkedett, miként jelenleg csak nagyon is
elegendő ágyúink lévén, arra szükségünk ninesen

Mert mondván — ha szükség lenne, bizonyo-
san ozt velünk Kossuth Lajos közlötte volna,
egyébkint is ezen eszme egyes privát egyéntől a
Marezius szerkesztőtől eredett (itt szent pap feled-
te azt hogy a Közlöny mrákét héttel ez előtti tudatta a
honnal a réz s ezin bevásárlást, mellyet a hon
fontonként is szívesen beveend.)

Számításom szerint szónoklata között ördögi
jesuitizmussal huszonhétszer említette, miként a
a szükség, s parancs esetére ő kegyelme első haj-
tand tédet a kormánynak, de akkor is a püspök
ur beleegyeztével, ki a harangokat felszenteli
(de nem saját pénzén számunkra venni) szokta.

Szerintem nem egyedül az ki nyiltan árt ho-
nának áruló, de áruló az is, ki a hon illy körül-
ményeiben annak javára a teendőket hátráltatja.

Tisztelt szerkesztő jelenleg a kérdéses papról
ennyit, ha szükség leend reá, bizonyára monda-
tom, hogy fentartók ön iránti bizalmunkat a kis-
ded gimplirül, ennél meg czikornyásabb dolgokat
fogunk ön fülébe sugni — Isten áldja önt.

P. Z. J.

Hont, dec. 31. 1848.

Szerkesztő!

Imádott hazánk láthatárán, a vészes fellegek
naponta inkább tornyosulnak, és mi a helyett,
hogy kettőztetett eréllyel fáradoznánk honunk
megmentésén, semmi készületeket az ellenség fér-
fias fogadására nem teszünk.

Simunich, az itteni hírek szerint, Nyitrát fog-
lalá el, ezért ugyan kezeskedni nem mernék, de
az ellenségnek minden akadály nélküli előrenyo-
mulása kétségkívüli.

Igy tehát megyénket, s majdan egészen véd-
telen bányavárosainkat, zsarnokok villogó vasa
fenyegeti és ha ezeket hanyagságunknál fogva el-
vesztjük, nemzetünket egy pótolhatlan kincstől
fosztandjuk meg, melly a vérebeknek hathatós
eszköze leend szabadságunk legyőzésére.

Intézkedés kell tehát, nem gépszerű, hanem
gyors, melly az ellent semmivé tegye.

Szerintem az ellent semmisítő eszköz, csak a tömeges felkelés lehet jelenné és nem más.

Keljen fel Bars, Hont és az ellen, ha nem is végkép tönkre téve, de szabad menetében legalább gátolva leendő, mi által már is célt értünk, mert ez alatt gyűjthetünk annyi erőt, melyly Simuncsot szétzúzza.

Meg kell a népnek mondani, hogy ez emberi jog- és minden jobb érzés eltiprói, nem akarnak mást, mint népünket, melyly a békés polgári tüzhelynél élvezzi a martiusi törvények üdvös hatását, megzavarni és tőlök ez isten adta szabadságot elrabolni.

És — lelkekre mondom — a népben e percztől azon meggyőződés fog élni, hogy szabadságát csak úgy mentheti meg, ha minden felkelő egy-egy nyomorult zsoldost gyilkol le.

De megyéinktől, hol különben a nép szelleme harcziás, célirányos intézkedést a körülményeket ismerők nem igen várhatnak.

És — úgy hiszem — gyöngéd kifejezést használok akkor, midőn állítom, hogy Hontban káros közönyösséggel saturált lég lengedez.

Igy állván nálunk a dolgok, nem mulasztatom a kormányt a rögtöni intézkedésre felkérni.

De fel, ti is néhány lelkes jobbja e megyének, mert szabadságunkat csak így menthetjük és nem másképp.

Mert ha mi ez sorsunkon határozó perczet mulasztjuk el, század század után gördülend alá a nélkül, hogy emberi jogainkat visszanyernők.

Isten önnel!

P—i.

December 30.

Szerkesztő!

A papság. Hogy főrendű papjaink nem vesznek tényleges részt árult hazánk megmentésében, hogy semlegesen nézik merre fordul a koczka, az non eget demonstratione, azt mutatja tétlenségök, azt mutatja hallgatásuk, csak a dicső pécsi megye főpásztorát akarom fölhozni.

Ki máskor a körlevelek tömegét küldte, úgy, hogy olvasását már unta az ember, mert ha egy követválasztás, ha egy tisztujítás következett, hónapok előtt már tudtára volt adva a megyei papságnak, ajtatosság rendeltetett, hogy az a püspök ur akarata szerint történjék; most a legnagyobb szerű események merülnek fel, és ez még a megyei papságnak tudtára sem adatik, a marcziusi szép szabadság megnyerése után hálaadó imáról szó sem volt.

Most vész környezi hazánkat, s rendelt ugyan

a püspök ur ajtatosságot, nyomtatott imát, de ez satyra itt is ki rí önből a pecsovicizmo — jezuitizmus, ez csufolása az istennek, nem imádság, vagy tud ön külbömbet készíteni, vagy nem, ha tud s nem teszi, jele, hogy nem akar ön a haza szent ügyében semmit tenni s azért ellensége e honnak, reactionarius hazaáruló; ha nem tud ön jobbat készíteni, mondjon le hivataláról, mert nem illik számára a bársony nyereg, de ha isten mindentudó, kell látnia ön szívét is, s higye meg ön tudor ur, ön képmutatását is, de ugye a pap nem e világról való, azért ne avatkozzék politikába, de uram a camarilla sem e világról való, mert tervei ördögiek, az ördögöt pedig senki sem mondandja e világi lénynek, és most már igen megfoghatom miért szolgálja a papság nagyobb része a camarillának.

De messze is mentem, mert én nem önről, hanem ön néhány dicső mákvirágairól akartam szólni, neveiknek ugyan megkegyelmezek, de majd eljövend a számolás órája s akkor, ha a haza kívánja fel lesznek ezen szép tulipánok fedezve, kettő e szép virág par nobile fratrum, kik a haza dolgairól népeiket felvilágosítani saját valóságok szerint nem akarják s nem is fogják, kik baráti körben hazánk nagy fiát Kossuthot a leg-aljasabb rágalmakkal illetni dicsőségeknek tartják, pedig nem méltók, hogy sarui szíját megoldhassák, ezek azok, kik a kormány rendeleteit teljesíteni vonakodnak, ezek és több hasonló féken tartására ezek volnának szerény véleményeim:

1. Minden plébános a megyei kormánybiztosnak tegye le a politikai hitét, hogy tudhassa a haza kikre számolhat, mert ha szükséges, hogy más tisztviselők politikájáról meg legyen a kormány győződve, szükséges a lelki pásztortól is, ki a népre közvetlen befolyással bír.

2. Szigorú kötelességévé tétessék minden papnak, a nép felvilágosítás.

3. A ki erre nem képes mozdítassék el.

4. Minden plébános hozasson népe számára egy néplapot, méltányos ugyan is, hogy a kitől minden jövedelmét huzza, azért áldozzon is valamit.

5. Ezen néplapot ő olvassa el a népnek az illető magyarázattal.

Ezek véleményeim, ezeket a nyilvánosság elé bocsátani szent kötelességemnek éreztem, a kiket illet fogadják ezt tanácsul, s jobbuljanak meg, szünjenek a haza ellenségei lenni, meggondolván, hogy ők is e hazának fiai, ha pedig jobbulni nem akarnak, árulók, el velők jobb helyre, a — hűsre.

Isten önnel!

Abafi.

Magyar középvasúti vasúti

Naponkinti indulások 1848-dik november 1-sőjétől fogva további rendelkezésig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggeli 7 óra, személyvonat délut. 1 óra.

Szolnokról Pestre. Személyvonat reggeli 7 óra 15 perczkor.

„ „ Személyvonat délután 1 óra 15 perczkor.

Postról Váczfelé reggel 7 óra 30 percz.

„ „ délután 3 „

Vácztól Pestfelé reggel 9 „

„ „ délután 5 „

A magyar középponti vasút igazgatósága által.

Nemzeti

Színház.

Pest, szerdán január 3-kán. 1849.

Tizenhetedszer:

Tudtán kívül kém.

Vigjáték 2 felv. Melleville és Duveyrier.

Személyek:

Perria Mihály, egykor lelkész	—	—	Szentpéteri.
Fouché, minister	—	—	Udvarhelyi.
Desaunais, osztály-főnök	—	—	László.
Crussac Gyula	—	—	Csepregi.
Bernard	—	—	Szigeti.
Teréz. Perin unokahuga	—	—	Hubenainé.
Biztos	—	—	Hubenai F.
Ór	—	—	Morvai.

Huszárok: Szücs, Vadász.

Ifjak: Hubenai J. Balog.

Rendőrök: Vas, Petrik.

Az első felvonás történik Perrin Mihály házában. A második Fauché rendőrminiszternél.

Ezt követi:

N O R M A

oparából egy jelenet: személyek:

Sever. római fővezér	—	—	Stéger.
Adalgiza, druida nő	—	—	Erdélyi Mária.
Flavius	—	—	Hubenai J.

Erdélyi Mária k. a. mint műkedvelő a fent kijelölt szerepben lesz szerencsés föllépni.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. EGYES SZAM ára 3 kr. pp.

Felölös szerkesztő Pálfi Albert. — Nyomtatja és kiadja Lukács László Országut, Kunewalder-ház.